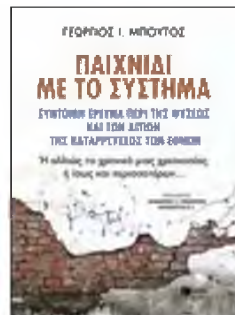

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ **Παιχνίδι με το σύστημα:** Σύντομη έρευνα ή, αλλιώς, το χρονικό μιας χρεοκοπίας ...

Media: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ **Page:** 80-81 **Published at:** 01-12-2022
Author: **Surface:** 367.97 cm² **Circulation:** 0
Subjects:

Εκδ. ΠΑΤΑΚΗ
Αθήνα 2022
σελίδες 432

**Παιχνίδι με το σύστημα: Σύντομη έρευνα
περί της φύσεως και των απίων
της κατάρρευσης των εθνών
ή, αλλιώς, το χρονικό μιας χρεοκοπίας ή
ίσως και περισσοτέρων...**

**του Γεωργίου Ι. Μπούτου, Πρόλογος
Λέανδρου Ρακιντζή**

Ένα πικρό βιβλίο, θυμωμένο στιγμές-στιγμές όμως με τίποτε παραιτημένο. Στέλεχος του Υπουργείου Οικονομικών, με κατάληξη (επί δεκαετία) σε καθήκοντα Οικονομικού Επιθεωρητή και με την ευθύνη της Διεύθυνσης Επεξεργασίας Νομοθετικών/Κανονιστικών Πράξεων στο ΓΛΚ, ο Γ. Μπούτος φέρνει στο εκρηκτικό θέμα που χειρίζεται την εμπειρία ενός βετεράνου της δημόσιας διοίκησης. Είναι το θέμα αυτό –η ιστορία των Επιμορφωτικών Σεμιναρίων/Προγραμμάτων Κατάρτισης, και δη των αναθέσεων εκπαιδευτικού έργου στα κρατικά ΙΕΚ– θέμα που έχει απασχολήσει πολλές φορές δημοσιογραφικά και πολιτικά την επικαιρότητα. Τόσο για το κόστος και την ποιότητα των προγραμμάτων όσο και για την επιλογή όσων αναλάμβαναν διδακτικό έργο. Πλην όμως, ο τρόπος με τον οποίο πραγματεύεται το θέμα ο Γ. Μπούτος, ξεδιπλώνοντας ουσιαστικά σε δημόσια θέα «σημεία και τέρατα» που προέκυψαν κατά τη δική του ελεγκτική λειτουργία, και τα οποία παρά την επιμονή του να αχθούν σε επιβολή κυρώσεων και πάντως σε διόρθωση της κατάστασης δεν μπόρεσαν να σπάσουν τον τοίχο της σιωπής, είναι εκείνο που κάνει και τον (προλογίζοντα) Λέανδρο Ρακιντζή, επί πολλά χρόνια Γενικό Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης, να θυμίζει ότι «το ουσιώδες ζήτημα δεν αφορά στα πρόσωπα, αλλά στη θωράκιση των θεσμών, ούτως ώστε αυτοί [οι θεσμοί] να μην γίνονται έρμαια ιδιοτελών πολιτικών, συντεχνιακών ή προσωπικών επιδιώξεων».

Βέβαια, εκείνο που κάνει την προσέγγιση του Γ. Μπούτου αληθινά διαφορετική είναι ακριβώς ότι, προκειμένου να ξεδιπλώσει την καταγγελτική του περιγραφή καταστάσεων, λέει ονόματα ή πάντως περιγράφει ιδιότητες και σχέσεις και αλληλοκαλύψεις: ιχνογραφεί πλέγματα ολόκληρα οικογενειοκρατικών επιλογών· παραθέτει αναθέσεις, ανόμοιων και άσχετων διδακτικών πεδίων («Εικαστικές Τέχνες» μαζί με «Οικονομικά Στοιχεία και Αεροπορικό Management Ολικής Ποιότητας» και «Λογιστικά Φύλλα σε Windows» και «Εφηρμοσμένο Σχέδιο 2D») στο ίδιο άτομο, και τούτο πέραν της πρωινής απασχόλησής του σε δημόσια υπηρεσία· βρίσκει εκπαιδευτές να έχουν λάβει αποζημίωση ωρών διδασκαλίας υπερτριπλάσιων του επιτρεπομένου· καταγράφει περίπτωση αποζημίωσης ακόμη και για 225 ώρες «διδασκαλίας» τον μήνα σε διαφορετικά ΙΕΚ ανά την Αττική· ιχνηλατεί αποζημίωση για διδασκαλία σε στελέχη που απουσίαζαν εκτός Ελλάδος (μάλιστα έχοντας λάβει αποζημίωση για τα εισιτήρια, ξενοδοχεία και... εκτός έδρας).

Πέρα από την αναντιστοιχία προσόντων προς διδακτικό έργο, προκύπτει ανάθεση σε στελέχη του ίδιου του ΟΕΕΚ (του Οργανισμού που είχε την ευθύνη του ελέγχου των διαδικασιών στα δημόσια και ιδιωτικά ΙΕΚ), σε συγγενείς τους – καθώς και σε συγγενείς στελεχών των ανώτερων ελεγκτικών βαθμίδων.

Και εδώ, εδώ φθάνουμε στον πυρήνα του βιβλίου του Γεωργίου Μπούτου. Που περιγράφει το αδιέξοδο που συνάντησε στο ελεγκτικό του έργο, στο να πετύχει δηλαδή και σε επίπεδο Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους και σε επίπεδο Ελεγκτικού Συνεδρίου, ακόμη και σε επίπεδο Συμβουλίου Εφετών, να κινηθεί αποτελεσματικά διαδικασία κυρώσεων και ανάκτησης παρανόμου αποζημιώσεων. Αναφέρονται ονόματα και ιδιότητες, ενώ οι περίοδοι στις οποίες γίνεται αναφορά δεν είναι μόνον εκείνες της οικονομικής ακμής και χαλαρότητας, αλλά και οι απαρχές της κρίσης. Το γεγονός ότι στα σχετικά κονδύλια εμπλέκονται ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις έκανε άλλωστε το θέμα αντικείμενο ευρωκατακραυγής (παράδειγμα: ολοσέλιδη κάλυψη από τη *Sueddeutsche Zeitung*).

Σταματούμε σ' αυτό το σημείο την ανάλυση. Ακόμη κι αν ο –δειγματοληπτικός– έλεγχος που περιγράφει ο Γ. Μπούτος αφορούσε «μόλις» 6 εκατ. ευρώ, στη

θάλασσα δισεκατομμυρίων των επιμορφωτικών σεμιναρίων και προγραμμάτων κατάρτισης, είναι φανερό ότι τα περιγραφόμενα αποτελούν κάτι πολύ περισσότερο από εκείνο που –μιθριδατικά– έχουμε αποδεχθεί στην Ελλάδα ως «σκάνδαλο». Ενώ, το γεγονός ότι ο συγγραφέας κάνει ονομαστικές αναφορές –συνεπώς εκτίθεται στον κίνδυνο μηνύσεων και των συναφών– δίνει στην κατάθεσή του πρόσθετη βαρύτητα. Από εκεί και πέρα, οι προβολές στα περί χρεοκοπίας ή/και καταρρεύσεως των εθνών έχουν εντέλει λιγότερη λειτουργικότητα...

Αντώνης Δ. Παπαγιαννίδης